

DÖBRENTAI KORNÉL

Belépve a Fájdalom kapuján

Szervátiusz Tibornak főhajtással élete és életműve előtt

Gyécse kagannak és Szent Istvánnak,
az Atya, a Fiú s a Szentlélek
külön sorsot s közös terhet szántak,
mint Nektek: apának s a fiúnak,
hozzá gigász-tehetséget mértek,
bírní roppant súlyát küldetésnek,
meglelni ösvényét a kiútnak.

A botondi génerős buzogány
tátongó rést szakított az idő
törhetetlen bizánci bronzfalán:
szabadító seb-hasadás, dicső,
mert rajta mámorítón áthat
'56-os cirkli-zászlós távlat,
bár bénítón roskasztó bornyú ám
- több ezer évvel tömve a málna -,
mindig széllel szemközt, hegynek hágva,
belépnünk a Fájdalom kapuján,
nem kuporogva ínséges küszöbén,
ám délceg-elszánt, nyakas-büszkén,
szembe nézve, oda biz' betérünk,
kínjainkról le sohase késünk,
s mintha helyettünk vezeklést hordna,
virrasztva fohászokat szül értünk,
gyásza, mintha lobot vetett volna,
s elégve ében üszökké talpig,
Istentől kiváltja - felhajnallik -
a Napot, a Fekete Madonna,
már megszakadt könnyei gyöngysora,
sóiból épült fel a Golgota.

S kapun túl, kőtömb-sír elől való,
hol feltámadt az Emberért haló? -,
nyers, amiként kivajúdta a hegy,
és a beledermedt Isten-magmát
megélesztőn évszám sajdítja át:

1991 -,

amikor a RUSZKIK HAZAmentek,
lendülhet harang, ujjongni kezdhet,
kő, bronz s lélek együtt dobog, reszket –
s elmaradt az ovációs összhang,
Uram, a nevedben hitványt verd meg:
hát herélt lett volna minden harang?
Hej, egyház-atyafik, furák kendtek,

egy magyar összkondulást se mertek,
Nándorfehérvár múltán már félünk:
ma rossz okosság buta erényünk.

Legyen bár andezit, enged a kő,
ha legyűrni külön erő készül,
érzi, nem alázza meg a véső,
küzd még, de megadja magát végül,
s ideát foganni televényül,
elkívánja, kitárd s költözz bele,
öltözzön a sziklába szellemed,
lényedtől legyen sűrű benseje,
a sorsát hited teljesítse be,
körbefaragva titkos Lényeket,
kihullik véső-vásta maradék,
a roppant Egész csak így marad ép,
a nehézségi erőt legyőzve,
kozmosz magasságot előzve,
lehet, a lehúzó törmeléssel,
mint Tajgetoszon, lét-esély vész el?

Ám él a szobor, kinő a földből,
s tör rögvést mennybolt iránt, nem hőköl,
nem tőkély - hideg márványzása,
szunnyad benne éber-álmú láva,
ébredésünk lázas újhodása,
hevétől acélnál szívósb lehet
a fajtánk, ha feledni nem eped.
És anyag is válthat meg szellemet,
mahagóni, ecet, tölgy bont csodát,
s juhar, szil, dió: tűz-érlette fák,
s vas-Dózsából kiizzó rézerek.

Belépve a Fájdalom kapuján,
mily kitarót időzünk odabent,
számúzve, ostoba göggel s mulyán,
mégse hagyok *fel minden reménnyel*,
és amit ott látok, el nem rettent,
talán, mint Jóbot a kín, megérlel,
bár köröttünk az idő megrohad,
és nem találunk majd magyarokat,
csak oszlásnak indított temetőt,
erő ellenében állíts erőt,
Árpád-sarj nép, támassz elrettentőt,

fegyver híján, szilárd jellemeddel
 ránk uszulók mohó vágyát vedd el -,
 bár másként harcolt Pozsonynál Árpád,
 betörték egyesült-nyugat hordák
 a ludovicusi cégér alatt,
 fölényük ötszörös, a gondolat:
 örület-szikra, hogy elfogadja
 a kihívást a nagy Fejedelem,
 s lesújthat rájuk a magyar szablya,
 mert csatát áll, nincs benne félelem,
 s bérenc-hajlam, szíve, agya tiszta,
 noha felírták zászlaikra:
minden magyarikat kiirtsátok,
 visszahullott fejükre az átok,
 hun-ős jégeső: nyílzápor zúdult/
 száz évre csírájában verve el
 - de a belmarcangolás tovább dúlt,
 ebből az ország máig nem tanult? –
 a szándék: nem jöttek ránk sereggel,
 minden hódoltatás kudarcba fúlt,
 ím, meglehet, azóta rettegik
 az Árpád-házi zászlók sávjait?

A belviszály gyöngít, tudta Konrád,
 remélte, nem nép él itt, csak condrák,
 és nem hitte, a Vértesnél megáll:
 szétzúzta hadát Szent István kerál,
 verten, fegyvert, vértet hátrahagyott,
 a vér-test, a Vértes megmaradott,
 s meg a hon -:

gyakran büntető voltál
 Uram, s láttad, töretésünk sok már,
 a poklok bugyrából csak fölmerültünk,
 Magyar Oltárnál gyónva, bánva bünt -:
 álljuk, leszünk a sátánnak fátum,
 mi vagyunk a Regnum Marianum!

De rég volt győzedelmi Úrasztal,
 inkább áldozótűz-méhe kegyhely,
 hány mártírt úztek hozzád, égjen el,
 Magyar Oltár, segítél hát vigasszal,
 már ha van. És a Trianon-csonka
 parasztkirály, kihamvadt-e trónja
 alóla? Csontig lerágott Dózsa,

éthordókból máig táplál húsa:
 mellkasa nem pusztá bordakarám,
 kard-markolatkosár lehet még ám!
 Bartók, Ady, Móricz, Szabó Dezső!
 Kós Károly, Jókai, Nagy s Németh László,
 annyi vesztes tusától szenvedő,
 kivéreztetve is konok vádló,
 és Rajeczky és Tamási Áron
 maradt a legkeservesebb áron
 magyarnak, mint sokan, mint Petőfi:
 szabadság-korpusz, kozák átdöfi,
 és egy harckocsi hernyótalp alól
 feltör a Gérecz Attila-sikoly.
 Számtalan élet-áldozat, példa,
 majd mindenik, kurta távon, préda,
 véglegesen addig halál fia,
 míg tart a nemzeti amnézia...
 zömük termés-dús teljében kidől,
 de hulltában is kezd kihajtani:
 rájuk eszmélve nem csak nyelvtani
 ige-idő lesz a jövő idő -

Talentumod, géniusz Barátom,
 mérni nincs elég s méltó karátom,
 amit itt tenni lehetett s kellett,
 és elvárt az Isten, megcselekedted:
 volt még néhány merész, szárnyas álmod,
 nem bírták a gonosz, földi gáncsot,
Füstbe ment terv hamuja pereg,
 őszíti fehérebbé a fejed.
 Az első, mit kertedben szem meglát,
 a megműveletlen roppant sziklát,
 naponta ujjaid megsimítják,
 Kőrösi Csoma bévül dörömböl,
 nem szabadul már a kőbörtönből.

Székely Piétád nem gyász s kín rabja,
 lábánál kicsi gyermekkel vallja:
 bármily hatalmas a veszedelem,
 bármilyen lét-koptató a jelen,
 mag kisarjad, megmaradunk, ne félj -:
Mindörökké Magyarország s Erdély.

2009. Pomáz

A Föld közepe